

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014 č. j. MSK 54317/2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2015, č. j. 20 A 28/2014 – 31

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále „orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2014, č. j. SMO/056192, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 9. 8. 2013 v 9:40 hodin v Ostravě-Hulvákách na ulici U Koupaliště, ve směru k ulici 28. října jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. vozidla X, při jízdě uvedeným vozidlem držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.300 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 5. 2014, č. j. MSK 54317/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 17. 4. 2015, č. j. 20 A 28/2014 – 31 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že ve výroku rozhodnutí o přestupku není dostatečně určité uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Byl-li žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 8. 2013 v 09:40 hod. v Ostravě-Hulvákách na ulici U Koupaliště, ve směru k ulici 28. října, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, při jízdě uvedeným vozidlem držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, pak takto formulovaný výrok splňuje náležitosti dané § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a je v souladu se skutkovou podstatou přestupku.

[3] Soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených listinných důkazů a svědectví policistů žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku, výpověď policisty K. lze přitom považovat za dostatečnou a věrohodnou. U svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Tvrzení žalobce uplatněné až v průběhu správního řízení, že nadržel telefonní přístroj, ale chladil si tvář gelovým polštářkem, protože ho bolely zuby a současně si zpíval, je tvrzením nevěrohodným nejen proto, že vskutku není obvyklé, aby člověk, který pociťuje silnou bolest zubů, si při řízení motorového vozidla chladil tvář a ještě k tomu si zpíval, nýbrž zejména z toho důvodu, že tento způsob obrany uplatnil žalobce až v průběhu správního řízení. Naopak by bylo logické, aby se žalobce takto bránil ihned na místě při projednávání přestupku policistou, jemuž také mohl tvrzený gelový polštářek ukázat. Toto by byl naprosto přirozený způsob obrany.

[4] Žalobce nemohl být krácen na svých právech, pokud byl při úvahách o výši sankce zohledněn výpis z registru řidičů vyhotovený několik měsíců před vydáním rozhodnutí, neboť případné spáchání dalších přestupků v době mezi vyhotovením výpisu a vydáním rozhodnutí by nikdy nemohlo být posouzeno jako okolnost polehčující.

[5] Krajský soud rovněž odmítl jako účelovou námitku, že žalobce nebyl poučen ve smyslu § 16 odst. 3 a 4 správního řádu (vůči tomuto závěru však kasační stížnost nesměřuje).

II. Kasační stížnost

[6] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s.ř.s. Předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nevypořádal s námitkou, že popis skutkového jednání stěžovatele ve výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá skutkové podstatě přestupku zakotveného v ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. V popisu skutkového jednání ve výroku napadeného rozhodnutí totiž není uvedeno, že by stěžovatel držel v ruce telefonní přístroj „při řízení vozidla“, ale pouze

pokračování

„jako řidič motorového vozidla při jízdě tímto vozidlem“. Krajský soud uvedený žalobní bod neprojednal.

[7] Vadou řízení před krajským soudem je skutečnost, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a soud jej z tohoto důvodu nezrušil. Nepřisvědčil přitom právnímu názoru stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí o přestupku není dostatečně určité určeno místo spáchání protiprávního jednání. Podle soudu není tedy nic nesprávného na tom, že místo přestupku je určeno pouze ulicí U Koupaliště, která je dlouhá 750 metrů. V souvislosti s nutností přesného vymezení místa spáchání přestupku stěžovatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, a ze dne 10. 12. 2014, č. j.: 9 As 80/2014 - 37. Pokud by stěžovatel skutečně jel po ulici dlouhé 750 metrů, jen stěží si lze představit, že by telefonoval pouze jednou a nikoliv třeba vícekrát s pauzami. Navíc stěžovatel jel po této ulici dopoledne opakovaně a to dvakrát. Není tedy ve výroku spolehlivě zjištěno, kde mělo dojít k přestupku. Obdobně bylo stěžovateli upřeno ústavně zaručené právo na obhajobu a spravedlivé řízení, neboť nevěděl, kde se měl podle obvinění z přestupku údajného protiprávního jednání dopustit.

[8] Skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá (dostatečnou) oporu ve spise a pro tuto vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel totiž při řízení vozidla telefonní přístroj v ruce nedržel. Je krajně nepravděpodobné, aby stěžovatel telefonoval ještě za situace, kdy byl vozidlem Policie ČR sledován a stejně tak v době, kdy ho policejní vozidlo předjelo. Uvedené rozměry 12 krát 8 krát 1 cm nemá žádný mobilní telefon. Stěžovatel rozhodně zasahujícímu policistovi nesdělil, že by spáchal přestupek, důkazem není ani svědecká výpověď policisty W. Stěžovatel nepovažuje za věrohodné, že by zasahující policista K. mohl spolehlivě vidět ve zpětném zrcátku, že stěžovatel drží v ruce mobilní telefon a ještě k tomu otvírá a zavírá ústa tedy, že zřejmě telefonuje. Policisté byli oprávněni zjistit u žalobce, o jaký konkrétní mobilní telefon se jednalo, neboť smí provádět ohledání věci. Bylo též možné zjistit jaké telefonní číslo je užito a zobrazit seznam posledních uskutečněných hovorů, čímž by bylo postaveno na jisto, že telefon v uvedeném čase nebyl použit. Stěžovatel nedržel při řízení vozidla v ruce mobil. Pouze si občas během jízdy chladil pomocí gelového polštářku šedé barvy levou tvář, neboť jej bolel zub. K nutnosti podložit závěr o spáchání přestupku věrohodnými důkazy cituje stěžovatel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86. Zjištění, že stěžovatel měl v ruce při jízdě držet mobilní telefon, aniž by bylo zjištěno jaký konkrétní mobil, alespoň co do značky výrobce a typového označení, za daných okolností nestačí k uznání stěžovatele vinným z přestupku. Správní orgány vycházely fakticky z jediného důkazu – výpovědi policisty K., který měl stěžovatele vidět telefonovat ze vzdálenosti 5 – 10 metrů pouze v odrazu ve zpětném zrcátku; jde tedy o krajně nejisté a nespolehlivé zjištění. Ve věci existovalo vyjádření stěžovatele, který tvrdil, že hovorové zařízení nedržel, jde tedy o důkazní stav „slovo proti slovu“.

[9] Svědek K. poněkud nevěrohodně vypověděl, že „*když jsme stáli za vozidlem a já ve zpětném zrcátku spatřil přestupek, jsem od přestupce nebyl dále než 4 m*“, přitom samotná délka vozidla Škoda Octavia (tedy model vozidla, kterým jel jak žalobce, tak policisté) je 4,6 m. K tomu nutno připočítat vzdálenost mezi vozidly. Obecnou motivací policistů pro zjišťování přestupků je zpravidla jejich odměňování nadřízenými v závislosti

na odhalování přestupků. Tedy lze si představit v obecné rovině, že si lze přestupek vyfabulovat za účelem jeho odhalení a následné pochvaly a odměny. Stěžovatel se nebránil proti tvrzením policistů na místě údajného přestupku kvůli obavě, že by mu udělili kauci s odůvodněním, že má v plánu se vyhybat přestupkovému jednání z důvodu nespolupráce s Policií ČR.

[10] Stěžovatel závěrem namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť při stanovení výše sankce správní orgány vycházely z výpisu z evidenční karty řidiče vyhotovené dne 20. 8. 2013. Rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno dne 12. února 2014 a rozhodnutí žalovaného dne 21. 5. 2015 (*pozn. NSS: správně myšleno zřejmě 21. 5. 2014*). Správní orgány tedy při stanovení přiměřené sankce neměly k dispozici aktuální výpis z evidenční karty řidiče žalobce, který je klíčovým důkazem a vodítkem pro rozhodnutí o výši sankce. Krajský soud uvedl, že stěžovatel netvrdil, že by v mezidobí byla rozhodnutí o jeho přestupcích zrušena a záznamy z nich odstraněny. Tedy, že je vlastně úplně jedno, jak starý je výpis z evidenční karty řidiče užítý pro odsuzující rozhodnutí. Pokud krajský soud zastává názor, že měl stěžovatel v žalobě výslovně tvrdit, že mu byla rozhodnutí o jeho dřívějších přestupcích zrušena a záznamy odstraněny, tak žalobce toto výslovně tvrdí nyní, byť to v podstatě vyplývá přímo z textu jeho žaloby.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Výtku, že popis skutkového jednání ve výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá skutkové podstatě přestupku zakotveného v ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, vypořádal krajský soud na str. 9 napadeného rozsudku. Vycházel přitom z výroku napadeného rozhodnutí, který posoudil tak, že *splňuje náležitosti dané § 77 zákona o přestupcích a je v souladu se skutkovou podstatou přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu*. Z logiky věci přitom vyplývá, že pokud skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu spočívá v porušení povinnosti řidiče dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (povinnost řidiče vyvarovat se za jízdy držení telefonního přístroje), byla jednáním stěžovatele spočívajícím v porušení této povinnosti naplněna skutková podstata citovaného přestupku. Žalobní tvrzení, že mezi zákonnými formulacemi „při řízení vozidla“ (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 cit. zákona) a „jako řidič motorového vozidla při jízdě tímto vozidlem“ (§ 7 odst. 1 písm. c)

pokračování

cit. zákona) existuje významový rozdíl, je v tomto ohledu absurdní a zjevně účelové. K zákonné definici řidiče lze odkázat na § 2 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidičem *účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti*. Řidičem je tedy zásadně ta osoba, která vozidlo v daný okamžik řídí (příp. ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci nebo osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 – 63).

[14] Stěžovatel dále namítá, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně určeno místo spáchání protiprávního jednání. Podle § 77 zákona o přestupcích musí *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným, obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce*. Otázkou místa spáchání dopravního přestupku se Nejvyšší správní soud v poslední době zabýval např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015 – 43, v němž zdůraznil relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního trestání a uvedl, že *takto přesné vymezení skutku však není samoučelné. Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je právní jistota (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 – 65, bod 14), a to za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43, bod 21). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku. Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. května 2013, č. j. 9 As 68/2012 – 23: „Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“* Určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek.

[15] V posuzovaném případě byl přestupek spáchán „v Ostravě-Hulvákách na ulici U Koupaliště, ve směru k ul. 28. října“ a Nejvyšší správní soud považuje toto vymezení za dostačující. Správní orgán ve výroku identifikoval obec, ulici a směr jízdy stěžovatele. Společně s uvedením času a způsobu spáchání přestupku výrok konkretizuje skutek tak, že nemůže být zaměněn s jiným. Minimálně od provedeního výsledku svědků dne 10. 1. 2014 pak muselo být stěžovateli zřejmé, že jej policista viděl držet telefonní přístroj od křižovatky s ulicí Knüpférova po křižovatku s ulicí 28. října, což je úsek dlouhý jen

několik metrů. I při odhlédnutí od této skutečnosti však byl výrok formulován dostatečně určitě sám o sobě.

[16] Pokud jde o stěžovatelem odkazovanou judikaturu, lze její závěry z důvodů významných skutkových odlišností použít pouze omezeně. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, kterým kasační soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí, bylo místo spáchání přestupku specifikováno skutečně velmi obecně jako „*pozemní komunikace I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*.“ Devátý senát v uvedené věci konstatoval, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou, přičemž se jedná o dlouhý úsek (dle měření pomocí serveru mapy.cz jde o cca 1,3 km). V rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, šlo o úsek komunikace dlouhý přibližně 2 km a specifikace místa nebyla dostatečná s ohledem na spor o to, zda k přestupku došlo v úseku ulice, která se ještě nachází v obci, nebo až za značkou signalizující konec obce, kde je již rychlostní limit jiný.

[17] V případě stěžovatele jde o ulici dlouhou cca 750 metrů a ve správním rozhodnutí byl nadto označen směr jízdy, což je i vzhledem k charakteru sankcionovaného jednání dostačující určení. Nelze přisvědčit ani námitkám, že stěžovatel jel toho dne dopoledne po ulici U Koupaliště dvakrát a že si lze stěží představit, že by telefonoval pouze jednou a nikoliv třeba vícekrát s pauzami. Je totiž logicky vyloučeno, aby jel po jedné ulici dvakrát v naprosto stejný čas. Projet celou ulicí U Koupaliště osobním automobilem pak trvá cca 1 minutu (při běžné rychlosti 40 – 50 km/h), není tedy důvod spekulovat o tom, kolikrát mohl stěžovatel cestou telefonovat. I kdyby však uskutečnil více než jeden hovor, na kvalifikaci jeho jednání by to ničeho nezměnilo.

[18] Jakkoliv je třeba každý podobný případ posuzovat individuálně v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti, Nejvyšší správní soud na podporu svého závěru poznamenává, že v tomto případě nijak nevybočuje z běžné judikaturní praxe. Například v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 – 26, se Nejvyšší správní soud spokojil se specifikací místa skutku v následujícím znění „*v Pardubicích na silnici č. I/36-ulici Nádražní ve směru jízdy od Hradce Králové do centra Pardubic*.“ (přiměřeně srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39 či ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43). Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, shledal jako dostačující vymezení místa „*silnici I/15 v obci Chrámce*“, a to proto, že se jedná o úsek v délce přibližně 250 až 260 m; v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 64/2015 – 30 vymezení místa „*ve Vsetíně v místní části Luh I na ulici Jasenická ve směru jízdy od centra Jasenic*“; dle rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 – 39, bylo místo skutku dostatečně určité vymezeno jako „*silnice I/27 v obci Červené Poříčí ve směru na Plzeň*“. V naposledy uvedeném případě přitom jde o úsek pozemní komunikace dlouhý přibližně 600 metrů.

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že telefonní přístroj v ruce nedržel a napadené rozhodnutí vychází fakticky z jediného důkazu – výpovědi policisty K. K tomu lze uvést, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku

pokračování

jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). O žádnou z uvedených situací však v posuzovaném případě nejde a z žádných zjištění nevyplývá, že by policista K. byl motivován odměnou v závislosti na odhalování přestupků, jak dovozuje stěžovatel v kasační stížnosti.

[20] K přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje při řízení vozidla, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, když uvedl: *V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení... policisté mohli na vzdálenost 10 – 13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon... Zde je zásadní to, že stěžovatelka neuvedla, že hovor realizovala její matka, již ve chvíli, kdy byla zastavena policejní hlídkou. Neuvedla tuto skutečnost ani ve svém verbálním vyjádření na tvrzení policistky, že za řízení držela telefonní aparát. A neuvedla nic takového ani ve svém písemném vyjádření k přestupku, kam napsala prostě: „Nesouhlasím.“ Jakkoliv tedy lze stěžovatelce přisvědčit v jejím tvrzení, že od samého počátku uvádí, že se předmětného jednání nedopustila, skutečnost, že hovor vedla její matka, se prvně objevuje až v podaném odporu, ačkoli mohla být namítána dříve, tedy již při silniční kontrole, a co víc – uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil a že telefon nadržel on, ale někdo jiný na palubě vozu.*

[21] Výpověď policisty K. nebyla v žádné fázi řízení věrohodně zpochybněna. Pokud dle výše citované judikatury lze vytýkaný přestupek pouhým okem sledovat na vzdálenost 10 metrů, není důvodu pochybovat o tom, že policista byl schopen vidět stěžovatele s telefonním přístrojem u ucha v případě, kdy z vedlejší ulice dával stěžovateli přednost v jízdě a poté stál bezprostředně za jeho vozidlem. Pozorovací vzdálenost za této situace odpovídá odhadu policistů (4 – 5 metrů). Co se týče rozměrů telefonu a námitky, že uvedené rozměry žádný telefonní přístroj nemá, je třeba připomenout, že šlo o odhad policisty a tedy o údaje přibližné. Ze stěžovatelem citované judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86) vyplývá, že výpověď policisty je vysoce věrohodná, pokud by popsal *mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem řidičovým*. Z tohoto výroku však nelze dovozovat, jak činí stěžovatel, že by policisté

museli vždy určit značku výrobce a typové označení telefonu. Tím spíše v současné době, kdy má naprostá většina používaných „smartphonů“ jednotný design. V citovaném případě byla výpověď policistů zpochybněna jejich následnou bezdůvodnou kontrolou povinné výbavy, ale zejména skutečností, že nebylo postaveno na jisto, zda policisté vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí byli vůbec schopni žalobce vidět telefonovat a kolik času na zahlédnutí dané situace měli. I to jsou podstatné rozdíly oproti případu stěžovatele.

[22] Ve shodě s krajským soudem pokládá Nejvyšší správní soud za nevěrohodné tvrzení stěžovatele, že nadržel telefonní přístroj, ale chladil si tvář gelovým polštářkem šedé barvy, protože ho bolely zuby. I s ohledem na citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, by se jevilo naprosto přirozeně, kdyby stěžovatel uvedenou obranu uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Stěžovatel se však proti sdělení policisty, že je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj u levého ucha, nijak nebránil, toliko nesouhlasil a odmítl zaplatit blokovou pokutu. Za dané situace nelze požadovat po policistech, aby přistoupili k excesivnímu zásahu do práv kontrolované osoby v podobě bezdůvodné prohlídky interiéru vozidla a lustrace mobilního telefonu řidiče, jak navrhuje nyní stěžovatel. Takový postup by nevybočoval ze zákonných mezí pouze v případě, že by jej stěžovatel sám jako procesní obranu navrhoval, to se však na místě kontroly nestalo. Stěžovatel namítá, že se obával vybrání kauce s odůvodněním, že má v plánu vyhybat se projednání přestupku. Vybrání kauce dle § 125a zákona o silničním provozu je však podmíněno pouze *důvodným podezřením, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení* a nesouvisí s uplatněnou procesní obranou.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že při úvahách o výši sankce byl zohledněn výpis z evidenční karty řidiče starý 6 měsíců. Z tohoto výpisu vyplývá, že stěžovatel byl od roku 2010 do vydání výpisu dne 20. 8. 2013 v přestupkovém řízení pravomocně třikrát potrestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti dle § 125c písm. f) zákona o silničním provozu, jedenkrát za přestupek spáchaný jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) dle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu, jedenkrát za užití vozidla, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jedenkrát za porušení povinnosti řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jedenkrát za porušení povinnosti dát znamení o změně směru jízdy dle § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu a povinnosti mít při snížené viditelnosti rozsvícena obrysová a potkávací nebo dálková světla dle § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán odůvodnil výši sankce při horní hranici sankčního rozpětí (1.500 Kč až 2.500 Kč) tím, že stěžovatel se dopouští porušování zákona o silničním provozu opakovaně. To je v kontextu výše uvedeného zcela legitimní úvaha. Stěžovatel se v řízení před žalovaným a v řízení před krajským soudem obecně toliko odvolával na neaktuálnost výpisu z karty řidiče, přitom však nenapadal nesprávnost ani u jednoho z provedených záznamů. Krajský soud tudíž správně dospěl k závěru, že tyto záznamy nebyly zpochybněny. Pokud nyní v kasační stížnosti tvrdí, že byla rozhodnutí o dřívějších přestupcích zrušena a záznamy z nich odstraněny, jedná se o skutkové tvrzení, které

pokračování

nemohlo být přezkoumáno v řízení před krajským soudem a jde tudíž o nepřípustné námitky (srov. ust. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu